

पुत्रोऽहमपि विप्रैः साक्षाद्विश्रवसो मुनेः । पञ्चमो लोकपालानामिति मे प्रथितं यशः ।
 दिव्यानि भक्ष्यभोज्यानि पानानि विविधानि च । यथैव त्रिदशेशस्य तथैव मम भाविनि । १९१८०
 क्षीयतां दुष्कृतं कर्म वनवासकृतं तव । भार्या मे भव सुश्रोणि यथा मन्दादरी तथा ।
 इत्युक्ता तेन वैदेही परिवृत्य शुभाननं । तृणमन्तरितं कृत्वा तमुवाच निशाचरं ।
 अश्विनेनाति वामोरुरजसं नेत्रवारिणा । स्तनावपतितौ बाला संहतावभिवर्षति ।
 उवाच वाक्यं तं क्षुद्रं वैदेही पतिदेवता । असकृददतो वाक्यमीदृशं राक्षसेश्वर ।
 विषादयुक्तमेतत्ते मया श्रुतमभाग्यया । तद्भद्रसुख भद्रन्ते मानसं विनिवर्त्यतां । १९१८१
 परदारस्यलभ्या च सततञ्च पतिव्रता । न चैवौपयिकी भार्या मानुषी कृपणा तव ।
 विवशां धर्षयित्वा च कां त्वं प्रीतिमवाप्स्यसि । प्रजापतिसमो विप्रो ब्रह्मयोनिः पिता तव ।
 न च पालयसे धर्मं लोकपालसमः कथं । भ्रातरं राजराजानं महेश्वरसखं प्रभुं ।
 धनेश्वरं व्यपदिशन् कथन्निवह न लज्जसे । इत्युक्ता प्रारुदत् सीता कम्पयन्ती पयोधरौ ।
 शिरोधराञ्च तन्वज्जो मुखं प्रच्छाद्य वाससा । तस्या रुदत्या भामिन्या दीर्घवेणी सुसंयता । १९१८२
 ददृशे स्वसिता स्निग्धा काली व्यालीव मूर्ध्नि । श्रुत्वा तद्रावणे वाक्यं सीतयोक्तं सुनिष्ठुरं ।
 प्रत्याख्यातोऽपि दुर्मैधाः पुनरेवाब्रवीदचः । काममङ्गानि मे सीते दुनोतु मकरध्वजः ।
 नत्वामकामां सुश्रोणि समेधे चारुहासिनी । किन्तु शक्यं मया कर्तुं यत्त्वमद्यापि मानुषं ।
 आहारभूतमस्माकं राममेवानुरुध्यसे । इत्युक्ता तामनिन्द्याङ्गीं स राक्षसमहेश्वरः ।
 तत्रैवान्तर्हितो भूत्वा जगामाभिमतां दिशं । राक्षसीभिः परिवृता वैदेही शोककर्षिता । १९१८३
 सेव्यमाना त्रिजटया तत्रैव न्यवसत्तदा ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि सीतारावणसंवादेऽशीत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २८० ॥
 ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवेणाभिपालितः । वसन् माल्यवतः पृष्ठे ददर्श विमलं नभः ।
 स दृष्ट्वा विमले व्योम्नि निर्मलं शशलक्षणं । ग्रहनक्षत्रताराभिरनुयातममित्रहा ।
 कुमुदोत्पलपद्मानां गन्धमादाय वायुना । महीधरस्यः शीतेन सहसा प्रतिबोधितः ।
 प्रभाते लक्षणं वीरमभ्यभाषत दुर्मनाः । सीता संस्मृत्य धर्मात्मा रुद्धां राक्षसेश्वरानि । १९१८४
 गच्छ लक्षणं जानीहि किष्किन्धायां कपीश्वरं । प्रमत्तं ग्राम्यधर्मेषु कृतघ्नं स्वार्थपण्डितं ।
 योऽसौ कुलाधमो मूढो मया राज्येऽभिषेचितः । सर्व्ववानरगोपुच्छा यमृचाश्च भजन्ति वै ।
 यदर्थं निहतो बाली मया रघुकुलोद्बह । तया सह महाबाहो किष्किन्धोपवने तदा ।
 कृतघ्नं तमहं मन्ये वानरापसदं भुवि । योमामेवं गतं मूढो न जानीतेऽद्य लक्षणं ।
 असौ मन्ये न जानीते समयप्रतिपालनं । कृतोपकारं मां नूनमवमन्यात्पया धिया । १९१८५
 यदि तावदनुद्युक्तः शेते कामसुखात्मकः । नेतव्यो वालिमार्गेण सर्व्वभूतगतिं त्वया ।
 अथापि घटतेऽस्माकमर्थे वानरपुङ्गवः । तमादायैव काकुत्स्थ त्वरावान् भव मा चिरं ।